

## Ljud

Kanske är det skriken som ekar högt  
när tallriken tappas i diskhon.

Det kanske är stressen som kvarstår,  
från en tid när allt var tallrikar som,  
krossades gente mot väggen.

Men det var skrik,  
spott  
som kom ur hans mun när han skrek så väldigt.

Det var inte bara tallrikar som krossades,  
utan även hennes hjärta.

Varje gång hon fick höra,  
att hon inte dög.  
Att hon inte betydde något för nån,  
att hon inte var värd mer än spottet som sprutade  
på hennes kind.

Skriken lever kvar,  
i tallrikarna,  
väggen.  
Husets hjärta.

Hur ska jag få dom att sluta,  
alla ljud  
som helt plötsligt stoppar mitt hjärta  
mitt i matlagningen  
mitt i sömnen?

Skriken biter mig i nacken,  
när någon höjer sin röst.  
Även om det bara är -  
en minimal förändring, i deras ton.

En tonåring, jag.  
Femton år, dinglandes med benen över plattformen,  
på ett övergivet spår.

Rök fyller mina lungor,  
Jag klarade mig där, skriken tonades ut.  
Mascaran rinner nedför mina ögon.  
De våta kinderna blev snabbt torra av den kylande vinden.  
Jag förtvinar gärna här,  
i tystanden.  
Bland er är det skrik, även fastän han sen länge gått.

Varför måste det vara så?

Ljuden slutade aldrig existera bland dessa väggar,  
även om de målats om med vit färg.

Att alltid vara på vakt.  
Att bryta ihop, vid varje bråk.  
Varje diskussion.  
Vid varje överväldigande ångestattack som stiger från mitt bröst, likt cigaretttrök.

Att alltid undra,  
om tallrikarna någonsin,  
kommer sluta krossas.

/minusgrader

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Minusgrader med Poeter.se id #141739 innehar upphovsrätten